

Господь невидимий, але Він справжніший і надійніший за все видиме

Розповідає Андрій Баран, кандидат геологічних наук.

Розкажіть про себе.

Я зі звичайної сім'ї: батько – робітник, мама – інженер, маю братів. У мене хороші батьки, але оскільки вони багато працювали, то я значною мірою виховувався на вулиці. З дитинства любив село і природу. У школі я рідко визначався чимось особливим у навчальному процесі, а чим ближче до завершення школи, тим гірше навчався. В старших класах дуже погано став вчитись. Хоча я ще у середніх класах почав цікавитись науково-популярною літературою, перечитував її після брата, але вчитися у школі не любив. Найкраще знав географію. Ким хочу стати в майбутньому не міг визначитись до завершення останнього класу середньої школи, але хотів набути професію більше пов'язану з природою.

Як Ви обрали собі таку рідкісну професію?

Після настільки поганого закінчення середньої школи мені не варто було і мріяти про вищий навчальний заклад. Спочатку хотів вступити у топографічний технікум, але щоб там навчатися, потрібно було здати екзамени. Я усвідомлював, що з моїм рівнем підготовки вступити до цього технікуму буде вкрай складно. В цей час старший брат навчався в геолого-розвідувальному технікумі. Завдяки цьому я більше дізнався про геологічні професії, і що найважливіше – в той період до технікуму приймали студентів без вступних іспитів. Тож я вступив до геолого-розвідувального технікуму. Там я зрозумів, що топографія – це не моє. Починав вчитися не дуже добре, але потім трохи краще. Тоді я був невіруючим, на старших курсах багато занять пропускав. Технікум закінчив після проходження

служби в армії.

У цьому навчальному закладі зустрів особливу категорію викладачів. Крім того, що вони були знавцями своєї справи, вони були ще й справжніми, непідробними людьми. Напевно, саме завдяки їм стала приходити впевненість у своїх здібностях.

Після завершення навчання в технікумі захотілось більшого, і я вирішив вступити до Київського національного університету на геологічний факультет. Тоді для мене було важливо скласти іспити самостійно. Для цього 2-3 місяці дуже інтенсивно готувався. Перші два екзамени здав. І ось останній – твір з української мови і літератури. Більше години не міг визначитись із темою – у кожній щось не влаштовувало. Коли врешті визначився, написав твір у чернетку. Залишалось 30-40 хвилин, якраз, щоб переписати на чистовик. І раптом чернетка падає зі столу прямо між дошками у підлозі. Дістати її неможливо, я в розпачі намагаюся відривати дошки, а вони дуже товсті, надійно прибиті. Викладачі почали гримати на мене, я їм пояснюю – вони не вірять, сказали, щоб тихо сидів, писав. Не знаю, чому Бог той випадок допустив, але Він же і дав мудрості, хоча я тоді в Нього не вірив, і я за останні 30-35 хвилин написав новий твір на іншу тему. На останніх секундах дописував у чистовик. Ще й отримав непогану оцінку за нього.

Вступив до університету, але навчався недовго. Після першого курсу треба було пройти практику, але оскільки я вже проходив її у технікумі, то мені це вже було не цікаво. Вирішив піти працювати. Так я почав займатися геологією. Хоча потім на деякий час пішов і з геології.

Як Ви познайомилися з церквою?

Був період, коли багато думав про життя, природу, людину, багато було запитань – мало відповідей. Цікавився різним, зокрема психологією, але врешті зрозумів, що психологія важливі питання добра і зла не розв'язує і не розв'яже. Розумів, що наука в цілому не дає відповіді на ці та подібні

питання. Це супроводжувалось тривалою депресією. Через певний час я зрозумів, що знайти відповіді на деякі важливі для мене питання можна тільки в Біблії. Довго не хотів починати її читати. Відчував, що якщо почну, то вже треба буде не зупинятись. Взимку був вільний час, почав читати. За півтора місяці, не швидко, але вдумливо, прочитав всю Біблію. Після прочитаного з'явилось багато питань. Одного разу вдома приліг в післяобідню пору і задрімав. Чую, хтось дзвонить у двері. Відкриваю очі і нічого не бачу, в очах білий туман. Такого зі мною більше ніколи не було. Я навпомацки підійшов до дверей і тільки коли відкрив, нарешті продер очі і став бачити. Переді мною стояли молоді люди і пропонували християнську літературу. Не відразу, але врешті погодився взяти в них книги, і почав читати. Хоча я тоді трохи знав про різні конфесії, але не запитував молодого чоловіка, який згодом почав приходити до мене, з якої він церкви. Мені імпонувало, що він завжди відповідав так, як написано в Біблії. Він мені розповів про Еллен Вайт, мене це зацікавило. Коли він запропонував мені принести одну з її книг, я погодився.

Одного разу вдома я приліг на дивані, але не заснув. Раптом бачу спалах і яскраву добре видиму картину, де були зображені верхівки дерев і за ними церква. Це було дуже швидко, якась мить, але це надзвичайно мене вразило. Через тиждень в той самий день і приблизно в той самий час, прийшла дружина того молодого чоловіка, оскільки він сам не зміг, і передала мені книгу. Глянувши на обкладинку цієї книги, я побачив картину зі свого видіння. Це мене вразило, і я відразу почав її читати. Чим більше читав, тим більше було цікаво.

Ще через деякий час цей християнин запросив мене на богослужіння, я погодився. Тільки підійшовши до молитовного дому я побачив назву церкви, спочатку подумав: куди я потрапив? Але то частіше, то рідше продовжував ходити і через деякий час прийняв хрещення.

Ви шкодували коли-небудь, що прийшли у церкву?

Ні, ніколи не шкодував. Дякую Господу, що на землі є ця церква.

Як сталося, що Ви стали кандидатом геологічних наук?

Після приходу в церкву, одного разу почув, що на одне підприємство потрібні геологи. Вирішив повернутися в геологію. Через якийсь час підприємство запропонувало мені вчитися далі. Так я знову потрапив в Київський національний університет, де продовжив навчання, але вже на заочному відділенні. Коли захищав дипломну роботу, голова приймальної комісії запропонував мені вступити до аспірантури. Я був єдиним заочником з курсу, кому це запропонували. Відразу не хотів вступати, думав, що віруючому це непотрібно, але поговорив з одним пастором, потім з іншим, – обидва сказали, щоб спробував. Сильно вплинули слова однієї з працівниць факультету, мудрої жінки, яка сказала: „Коли саме в руки тобі йде, чому відмовляєшся?”

Вступив до аспірантури вже через рік, також заочно навчався, потім захистив дисертацію. Тепер розумію, що то була не тільки людська, але й Божа воля. Коли почав ходити у церкву, почав значно краще навчатися, багато займався професійною самоосвітою.

Над чим Ви зараз працюєте?

Як відомо, у 2017 році був 500-річний ювілей Реформації. Почув багато нового і цікавого про цей процес. Захотів сам щось дослідити про нього. Зробив дослідження про значення Реформації для становлення наукової методології, сучасної системи освіти, української літератури. Переважно ці дослідження представлені у вигляді доповідей і тез до конференцій. Щось з цих тем доводиться доробляти досі. Певна річ, роблю геологічні дослідження – це головне.

Як Ви вважаєте, в церкві про це потрібно розповідати?

Думаю треба. Думав про те, що необхідно розповідати й у

церкві, щоб знали не тільки невіруючі, а й віруючі люди. Не всі християни знають про переваги, які дала Реформація світу, про значення повернення людей до Біблії, до християнських першоджерел.

Як Ваша віра допомагає в кар'єрі?

Якщо говорити саме про кар'єру, то не можу сказати, що допомагає, може, навпаки. Якийсь час тому мені пропонували бути керівником одного проекту, відмовився і не шкодую. Зараз працюю простим геологом-інженером. Взагалі вважаю, що здорова віра будь-якої людини не може заважати у професійній діяльності, хіба що оточуючим людям, якщо у них інші погляди. Успішна професійна діяльність отримала розвиток саме у християнських країнах.

Де Вам доводилось працювати в Україні?

Трохи на півдні, переважно в центральній Україні та на Поліссі.

Як Бог відповідає на Ваші молитви?

По-різному. На якісь одразу, на якісь не одразу бачиш відповіді. На деякі питання відповідає без молитви. Наприклад, я не люблю розмовляти, але мені подобається розносити газети, книги. Там написано переважно все, що треба говорити. Якимось я роздавав християнські газети певній кількості бажаючих людей. Минає один рік, другий, третій – нічого не змінюється. Думаю, що щось треба робити, треба припиняти, люди видимо не наближаються до Бога і церкви, я витрачаю свій час. Вирішив рознести останній раз і залишити цю справу. Почав розносити, – підходить одна незнайома людина, попросила газету. Іду далі, ще незнайомі люди перші звертаються і просять газету, потім ще. У той день 5-7 газет взяли незнайомі люди. Тоді я зрозумів, що Бог не хоче, щоб я припиняв цю євангельську працю. Тому продовжував розносити, минуло ще кілька років, знову думаю, що треба припиняти, бо ніхто так в церкву й не прийшов. І знову, коли вирішив припинити, почали підходити

нові люди, питати, просити постійно носити газети. Раніше, коли розносив, ніхто з нових людей не питав, не підходив.

Коли прийшов у церкву, уроки суботньої школи не завжди читав. Але потім почав читати їх частіше. Через певний час вирішив перечитувати всі уроки. Але мушу визнати, що вони мені не завжди подобаються. Це суб'єктивно, але часом деякі питання здаються нелогічними або малозрозумілими. У такі моменти думаєш: нащо я це читаю, витрачаю час? Після таких думок цитати з Біблії по уроку відкриваються відразу на необхідній сторінці, хоча звичайно при пошуку цитати доводиться гортати сторінки не один раз. Дивовижно, але цей досвід продовжувався не один рік. До останнього часу, коли я почав користуватись переважно електронною Біблією. Були й інші досвіди, відповіді на конкретні молитви. Хоча Господь невидимий, але Він справжніший і надійніший за все видиме.

Запитання – Алла Шумило